

[Knud Lind]

lelser i pressen m.v. er indledt realitetsforhandlinger om ungdomshus mellem Københavns kommunes repræsentanter og repræsentanter for BZ-gruppen. Når urolighederne har fået det omfang, som de har, skyldes det, at politiske bagmænd med brandtaler gentagne gange har hidset ungdommen op til at foretage nogle handlinger og udøve vold. Jeg tænker bl.a. på byplanborgmester Viljo Sigurdssons tale forinden besættelsen af Rutanas gamle brødfabrik, hvor hr. Viljo Sigurdsson ifølge pressereferater udtalte:

»Styrk demokratiet. Besæt brødfabrikken.«

Eller som man kan læse i Jyllands-Posten af 9. marts 1982:

»Jeg lokkede jer til at besætte fabrikken på Nørrebro, og jeg vil gøre det igen, sagde Københavns venstresocialist, hr. Viljo Sigurdsson, til en flok demonstranter på Rådhuspladsen i København. En time efter havde demonstranterne eller nogle af dem besat musikmekanisk museum, og atter en time efter var politiet på stedet for at få besætterne til at forlade det tomme museum.«

I samme artikel skriver man:

»Justitsminister Ole Espersen har taget sig sammen til at undersøge, hvorvidt hr. Viljo Sigurdssons tale har haft betydning for sagens forløb. Sammenfald i tid er jo ikke altid sammenfald i årsager, så undersøgelsen er rimelig nok, hvis der skal rejses tiltale mod borgmesteren for opfordring til optøjer mod loven og ordensmagten. Men justitsministeren har selv et ansvar at stå til regnskab for. Politiet har et selvstændigt ansvar for sikring af lovens overholdelse og opretholdelse af lov og orden, men politiet har en alt for langstrakt erfaring for, at den øverste politimester, nemlig justitsministeren, ikke bakker politiet helhjertet op, når der har været vanskeligheder og magtmidler bliver brugt. Det gælder fabriksbesættelsen på Nørrebro, hvor justitsminister Espersen kun tøvende nåede frem til at godkende politiets anvendelse af tåregas, og det gælder Christina, hvor Ole Espersen tillod christianitterne at forjage ordensmagten, mens han selv traf aftaler med fristadens narkofolk om, at de skulle sanere handelen med hash, og man slutter med, at en retsstat ikke kan tåle, at folkevalgte politikere øger foragten for loven ved som justitsministeren at underløbe ordensmagten eller

ved aktiv opfordring til lovbrud som hr. Viljo Sigurdsson.«

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at man kun må bruge citater i begrænset omfang.

Knud Lind (FP):

Vi kan derfor med rimelig grund antage, at de politiske bagmænd, de virkelige bagmænd, skal findes inden for Christiansborgs tykke mure og til dels på Københavns rådhus, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig justitsministerens frygt for, at venstrefløjspolitikere spekulerer i at skabe terrortilstande her i landet, politikere, som gemmer sig som bagmænd og selvfølgelig aldrig er at finde på de barrikader, som de opfordrer andre til at lave. Og det er jo rigtigt, når justitsministeren har sagt:

»... at det er gået op for mig, at visse politikere ønsker vesttyske tilstande her i landet, og at ungdommen skubbes foran disse politikeres aktive interesse for at skabe sådanne tilstande.«

Spørgsmålet er så bare, om justitsministeren har gjort noget ved de tilstande, der er opstået, ud over at give politiet pålæg om, at de ikke med det samme skal rydde de ejendomme, som BZ-gruppen eller andre aktivister besætter, eller i stedet for søger en liden-stå-til-politik. Hvilke undersøgelser har justitsministeren sat i gang f.eks. vedrørende hr. Viljo Sigurdssons udtalelser og opfordringer til de unge om at storme Rutanas brødfabrik?

Der er dog andre politiske bagmænd, som også bærer deres del af skylden for de uroligheder, som vi har set, og som stadig fortsætter, sidste gang den 1. maj 1982. En af de skyldige hedder hr. Anker Jørgensen. Lige siden hr. Anker Jørgensen blev statsminister, er arbejdsløsheden steget og steget i det uendelige, og til januar 1982 var den nået op på ca. 300.000 arbejdsløse, hvoraf de unge udgør en ikke uvæsentlig del. Der er derfor god grund til at antage, at uroen i samfundet vil fortsætte, så længe den nuværende regering sidder ved magten, uanset hvor mange marts-, april- eller majpakker man får lagt frem. Regeringen og statsministeren bærer deres store ansvar i form af den førte økonomiske politik.